

dolgo spenjal, dokler ni deklici barem glave iz vode potegnili. Ko mu je moči zmanjkovalo, je veleval bratu na njegovo mesto se vleči, in to sta tak dolgo delalala, dokler niso ljudi na njuno klicanje od bližnje hiše na pomoč prišli in sirotico vso zvan sebe gotove smerti rešili. — Na Štepanovo po sv. maši pa sta ta dva hrabra fantiča v cerkvi pred vsem ljudstvom lepo pohvaljena in obdarovana bila. Ako se že v mladih sercih usmiljenje do svojega bližnjega tako lepo budi, bota dečka kadaj gotovo tudi verla moža!

Juri P—c.

Iz Ljubljane. Zavolj šote, ki se bo na železnici med Ljubljano in Terstom za kurjavo rabila, pravi časnik „Austria“ nadalje, da vlada ne misli toliko sveta na ljublj. močirji nakupiti, da bi se le s cesarsko šoto hlaponi kurili, ampak treba bo še šote družih gospodarjev, od katerih je bo kupovala. To, kar bo vlada napravila na ljublj. močirji za šoto rezati in jo pripravne narejati za kurjavo, ima posebno za izgled biti, kako naj se s šoto ravna, da se z naj večjim pridom dobro palivo napravi. Tudi vlada ne bo, dokler ne bo očitna potreba, za šoto kupovala že obdelanega sveta, ampak le take kraje, ki so še zgolj ledine in dosihmal za nobeno drugo rabo niso. — Iz tega je očitno, da se ljublj. močirja nova dōba bliža, in če imenujemo v zgodovini ljublj. močirja leto 1825 kot začetek prve dōbe, ki je nezmerno veliko dobička naklonila ljublj. mestu in drugim okolicam močirja, ne bo menda napčno, ako 1855 imenujemo drugo dōbo, ki obeta še večji dobiček, ker pridelkom na polji in senožetih njegovih se bo pridružila še večja kupčija s šoto za kurjavo. Gosp. dr. Orel je prerajtal, če se vsako leto za kurjavo peči, opečnic, fabrik in hlaponov na železnici porabi 500.000 centov šote, je ima, brez škode za kmetijstvo, ljubljansko 34.000 oralov veliko močirje za 659 let zadosti. — Tretja dōba — in tega smo popolnoma prepričani — bo pa tista, ko se bo drēnaža razširila po močirji. Če bi Ljubljančani Angleži bili, že bi dobivali iz tega sveta velike zaklade, ki se dajo na dan spraviti le po drēnaži, po kateri edini se dá zamoriti močirje in prestvariti v suho zemljišče. Kar pa danes ni, bo čez leta gotovo.

Novičar iz mnogih krajev.

Dunajska c. k. višja sodnija je v nekem primerleji razsodila, da brezplačilni, samo z besedo izgovorjeni odpust kakega dolga ni veljaven in dolžnikane odveže dolžnosti plačila; dedniki (erbi) imajo pred prireko (Einantwortung) pravico, od sodēdnika celi v zapuščino dolžni znesek izterjati. — Konec preteklega leta je bilo v vsem skupej za 7 milijonov in 769.842 fl. ogerskih papirnatih šestice in desetice med ljudstvom. — Deželno poglavarstvo doljne Austrije je 4. t. m. ponovilo oglas tiste postave, po kateri ima vsak voznik na levo voziti, in da, kadar se dva voza srečata, se ima vsak na levo ogniti. Pač treba bi bilo, da bi vsi vozniki to vedili in se tudi po tem ravnali; marsiktere nadlege in nesreče bi ne bilo po cestah! — Popotniki, ki pridejo iz Krakove, pripovedujejo, da v Galiciji zdaj 30.000 delavcov (večidel vojakov) dela na ondotni železnici; delo gré silo hitro spod rok, ker delavci delajo noč in dan in se vsa- cih 12 ur verstijo; za železnico potrebni les se vozi iz Galicije in zgornjega Ogerskega. — Po zadnjem številu je zdej na Dunaji 2220 krajačev (žnidarjev), 2240 čevljarjev, 136 rokovičarjev, 156 klobčarjev, 107 dežnikarjev, bu- kvarjev 35, bukvtiskarjev privatnih 22 itd. — Skoraj ni verjeti, vendar je čista resnica, da se kaj tacega utegne dandanašnji še primeriti! 10. t. m. je šel neki mož iz Altech-a na Parskem s svojo tasto k fajmoštru, da bi hudiča iz njega izgnal, od kterege se je obsedenega mislil. Med potjo se mu zdí, da mu hudič pravi, da ga ne bo pred zapustil, dokler starka ne bo mertva. Na to plane mož vés togoten nad svojo tasto in jo tako dolgo davi, da je kot mertva

obležala. Ko je obsedenec to vidil, ga groza spreletí, seže po nož in si hoče vrat odrezati; k sreči rane niso nevarne. O tem pridejo ljudje zraven. Stara reva je spet k zavesti prišla; njega pa so zaperli; v ječi bo norec imel dovelj časa, da bo sam iz sebe hudiča izganjal. — Do 8. t. m. se po naznanilu Mensikova ni nič važnega primerilo pred Sevastopoljem; tisti dan pa je veliko snega padlo in zima popolnoma se začela. Iz Besarabije in Ukrajne je 50 rusovskih bataljonov na poti v Krim. Tako se množí ar- mada še zmiraj od obéh strani; angležka, francozka in turška bo nek, kadar bo vsa skupej, štela 150.000 mož. Od princa Napoleona je vsaki dan deset novíc; ene pravijo, da bo šel domú, druge, da gré nazaj v Krim. Gotovo pa je, da se bojo francozki poveljoiki vsi premenili; namest malo vrednega Bizota pride slavni genijni general Niel, in zraven Canroberta bota zapovedovala Bosquet in Pel- lissier, naj stareji afrikanskih generalov, kateri sicer ni prijatelj sedanjega francozkega gospodarstva, pa je le vo- jak od nog do glave. — Za gotovo se govori, da Rusi, ki so 7. in 8. t. m. planili v Dobručo (pozvedit namreč, kako in kaj je zdaj tam), so se 9. t. m. spet vernili v Iz- majl nazaj. — „Čas“ pravi, da knez Goršakov je na vprašanje: ali se smé spustiti v razpravo zastran znanih 4 členov? dobil po telegrafu sledeči kratki odgovor iz Petro- grada na Dunaj: „naj se podá v pretres (discussion) tistih 4 členov“. In „Fremdb.“ terdi danes, da je že tudi an- gležkemu in francozkemu poročniku došel zaukaz: naj se pridružita pomenkom zastran mirú, pa vojska se- danja se zatega voljone smé ustaviti. — Pruska vlada je 5. t. m. odgovorila avstrijski vladi na pismo od 24. dec., da ne spozná še zdaj potrebe, tistih 100.000 vojakov za brambo Austrije na noge postaviti, kakor se je v pogodbi 20. aprila zavezala. — 10. t. m. je tudi sar- dinska vlada stopila v zavezo z Angleži in Francozi in bo 15.000 vojakov poslala v Krim. — Omer-paša je iz Balaklave, kamor se je šel z vojskovodji zaveznikov po- menkovat, spet nazaj v Varno prišel. — Danes pričá- kujejo v Terstu črnogorskih poslancev, ki imajo priti po nevesto kneza Danila in jo spremljat na Cetinje.

Mati.

Memo hiše pelje cesta v daljno stran,
Mati gledat hodi na-njo dan na dan.
Sin po njej odšel je, kam? tegà ne vé,
Vé le to edino, da še za goré,
Da je od nje dóma dan hodá do tod;
Tam je naj raj' bila — b'la nje božja pot.
Se ne naveliča; dnovi le tekó, —
Mati! kaj li čakaš? Sina več ne bo!
Pa le hódí gledat na prelubi kraj,
Gleda, pričakuje, kakor je do zdaj.
In ga res pričaka; pride sin — gospod.
Kak jej srce tolče! — mem ga pelje pot.
Nič se ni zmenila — pravijo ljudjé —
Kdo je vidil njeno počeno srcé? M. Valjavec.

Stan kursa na Dunaji 17. januarija 1855.

Obligacije	5 %	83 ⁷ / ₈	fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	82 ¹ / ₄ fl.
deržavnega	4 ¹ / ₂ %	72 ⁵ / ₈	"	Windisgrac. " " 20 "	28 ³ / ₄ "
dolga	4 %	64 ⁵ / ₈	"	Waldstein. " " 20 "	28 ¹ / ₄ "
	3 %	51 ¹ / ₄	"	Keglevičeve " " 10 "	11 ¹ / ₄ "
	2 ¹ / ₂ %	41 ³ / ₄	"	Cesarski cekini.	5 fl. 55
Obblig. 5 % od leta 1851	B 94	"		Napoleonodor (20 frankov)	9 fl. 54
Obblig. zemljiš. odkupa 5 %	79	"		Suverendor	17 fl. 15
Zajem od leta 1834	232 ¹ / ₂	"		Ruski imperial	10 fl. 9
" " 1839	120 ¹ / ₂	"		Pruski Fridrihsdor . . .	10 fl. 40
" z loterijo od leta 1854	102 ¹ / ₄	"		Angležki suverendor . .	12 fl. 21
" národní od leta 1854	86 ³ / ₄	"		Nadavk (agio) srebra:	
				na 100 fl.	28 fl.

Loterijske srečke:

V Terstu 17. januarija 1855: 5. 54. 62. 42. 12.
Prihodnje srečkanje v Terstu bo 31. januarija 1855.